

РЕШЕНИЕ

№ 4001

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 01.06.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Мадлен Петрова

Миглена Недева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Николай Русинов, като разгледа дело номер **3174** по описа за **2012** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” С. към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” против Решение от 17.02.2012 г. на Софийски районен съд, 103 състав, постановено по НАХД № 11662 / 2011 г., с което е отменено Наказателно постановление № 22-2202553 от 11.04.2011 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” С. към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”.

С последното на [фирма], [населено място] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева, на основание чл. 81, ал.2 от Закона за насърчаване на заетостта /ЗНЗ/ за нарушение на чл.26, ал.1 от наредбата за условията и реда за извършване на посредническа дейност по наемане на работа /НУРИПДНР/.

Касаторът въвежда доводи за нарушение на материалния закон при постановяване на атакуваното решение. Искането до съда е за отмяна на съдебния акт и потвърждаване на наказателното постановление.

Ответникът оспорва касационната жалба и моли да се отхвърли като неоснователна.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, в настоящия му състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена в срока по чл. 211 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Установената от СРС фактическа обстановка съответства на събраните по делото писмени и гласни доказателства и се възприема изцяло на основание чл. 220 от АПК.

За да отмени наказателното постановление, съдът е приел, че при ангажиране отговорността на дружеството са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване правото на защита.

И настоящият състав напълно споделя становището в решението, че следва да бъде изоставена порочната практика в наказателните постановления да бъде посочвана само датата на констатиране на нарушението. Съгласно чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН задължителна част от реквизитите както на акта за установяване на административното нарушение, така и на наказателното постановление е датата на извършване на нарушението. Тази дата следва да бъде изрично определена и посочена от административно – наказващият орган, тъй като последната има важно значение в производството по ангажиране на отговорността, както с оглед правото на санкционираното лице да знае за кое конкретно деяние с описание на всички негови елементи бива подвеждано под отговорност, така и с оглед прилагане на сроковете по чл.34 от ЗАНН, а също и на абсолютната погасителна дейност за преследване.

Непосочването на дата на извършване на нарушението опорочава процедурата по ангажиране на отговорността, като нарушението е именно съществено, т.е. такова, водещо до ограничаване правото на защита на засегнатото лице, което не би могло да бъде санирано и изправено в хода на съдебната процедура.

В този смисъл, независимо, че в касационната жалба процесуалният представител на ответника много правилно е посочил коя е датата на извършване на нарушението, с оглед изтичане на предвидения нормативно – определен срок, в който лицето е следвало да извърши предписаното действие, същата не би могла да запълни непълнотата на издадените вече в нарушение на разпоредбите на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН документи – АУАН и НП.

Останалите съображения в обжалваното решение, че санкцията е била неправилно определена в размер на 500 лв., какъвто е бил минималният размер преди изменение на разпоредбата на чл.81, ал.2 от ЗНЗ от ДВ, бр.59 от 2010 г., в сила от 31.07.2010 г., а не в размер на 1000 лв., към „дата на извършване на нарушението”, за която е приета единствената посочена в постановлението дата на констатирането му – 15.02.2011 г., са неправилни и биха били излишни в случай, че административно – наказващият орган не беше допуснал посоченото по-горе нарушение по чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Всъщност, ако коректно в НП беше конкретизирана датата на извършване на нарушението, то санкцията в по-ниския размер е определена именно по правилата на чл. 3 от ЗАНН, като е приложен нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му, а последвалите законодателни промени, като по-неблагоприятни за извършителя не следва да се отчитат.

Изводите на СРС, накарали съда да приеме за дата на извършване на нарушението,

тази на констатирането му, са направени и въз основа на аргументите в първоначалната жалба на представителя на [фирма], [населено място], сочещи за възникналото реално объркване у него относно датата на нарушението, за което е било санкционирано дружеството, което е още едно доказателство и че неспазването на реквизитите по чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, изразяващо се в липсата на посочена в АУАН и в НП дата на извършване на нарушението при описание на фактическите обстоятелства, свързани с извършването му, е съществено нарушение на производствените правила, оказващо влияние именно върху правото на защита на засегнатото лице.

Ролята на съда е единствено да провери законосъобразността на проведеното административно – наказателно производство, но не и да изправя допуснатите в него съществени процесуални нарушения.

По изложените съображения касационната инстанция намира, че крайният извод на СРС за отмяна на атакуваното наказателно постановление е правилен, поради което обжалваното решение следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, ПЕТИ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 17.02.2012 г. на Софийски районен съд, 103 състав, постановено по НАХД № 11662 / 2011 г., с което е отменено Наказателно постановление № 22-2202553 от 11.04.2011 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” С. към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.